

samoti navado povedati tudi kaj na glas, sem se nemudoma potolažil:

»Dobro, če noče, noče! Kaj čem, se pač skriva pred mano. Mogoče je prav zato učakal tolikšno starost. Živ krst ga ni nikoli poiskal in mu zato tudi nikoli ni nič hotel. Naj se pač skriva še naprej. Saj ga je bilo tudi iskati lepo!« - Še posebej, ker je tudi nebo med tem postalo dokončno jasno in sončno, narejeno iz nekoliko hladne, vendar čiste srebrnine.

BLIŽNJE SREČANJE S TISOČLETJEM

Ko sem prišel na zaznamovano pot, sem se vseeno še enkrat ozrl naokrog za njim. In je res stal, z odlomljenim vrhom, nekaj deset korakov vstran! O, o, o, je zaorglalo vsenaokrog, pa ga imam! Bil je tako velika žival, da je moral biti pravi. Že na daleč je pošiljal od sebe znamenja stoletnih časov. Od Mojstrovke dol je skozi neko škrbino nanj posijalo celo sonce, tako da se je trenutek spremenil v velik praznik.

Nisem se obiral, stopil sem mu nasproti. Pod njim je ležalo vse polno drevesnega prhljaja, tudi zelo gostih in številnih vej ni kazal - kolikor jih je bilo, pa so bile še kar žive, zdaj že s porjavlimi ali vsaj zamolklo oranžnimi iglicami. Na južni strani je visoko iz njega molela debela, mišičasta zadeva, ki bi že sama zadostovala za posebno drevo, vrh pa je bil odlomljen tam nekje, kjer je glavno deblo bilo še zmeraj vsaj četrt metra debelo. - Potrepljal sem ga in bil je slovesen občutek, imeti pod dlanjo tisoč let. Če grem v Münchensko knjižnico, mi ne dajo Brižinskih spomenikov kar tako v roke, tu pa me je bližnje srečanje s tisočletjem stalo samo nekaj ur hoje!

Dan na planini

G. B. SPEZZOTTI

Na vrhu
jesensko pozlačene planine
ob srhljivem božanju svežine
luči, obrisi, barve,
med poigravanjem lahnih sap,
obdajo goro
z zlatim sijem.

Radodarna svetloba
bo razdala svoje bisere;
odprto srce
na brezmadežnem nebu.

1964.

Iz pesniške zbirke *Il tremar delle stelle* (Utripanje zvezd), Videm 1968

Prevedla Jolka Milič

Ko je bila prva svečanost mimo, sem ga želel poslikati, vendar ni fotogeničen; celo iz drevesne družine ne štrli kaj prida. Objel sem ga, da bi videl, koliko bi nas moralo biti, da bi ga z rokami obsegli; pravzaprav ne veliko, dva bi bila premalo, trije že preveč; ampak prav videlo se je, da tudi za drevje velja, kar za ljudi: največja telesa ne učkajo najvišje starosti. Važno je, da si globoko zakopan v zemljo, da te ne podre, in da si skromen, da živiš na dobrem zraku, da nimaš sovražnikov in, kar je najbrž najvažnejše, da imaš dobro življenjsko filozofijo: niti za trenutek ne smeš biti prepričan, da se bo svet brez tebe podrł.

GORSKI REFUGIJ ZA DREVEŠA

Nedaleč proč sem si poiskal kos suhih in zavetnih tal, sedel in si ga, starca, poskušal vtisniti v spomin. Vedel sem, da sem prestar za prav živo spominjanje, toda nekaj malega bo mogoče ostalo; bolje nekaj kot nič.

Gledal in gledal sem ga, zmeraj bolj se mi je zdel narejen po slovensko: skril se je v zadnji kot sveta in rajši je dal glavo, kot da bi ga kdo pošteno opazil; ničkoliko je trpežen, molčeč tudi - vsaj tisti čas, ko sem mu delal družbo, ni rekel nobene; ves je obtočen in oklešen, pa vztraja, pravzaprav se kar blešči od mazohistične vztrajnosti, zraven pa počasi dozoreva, čeprav bo najbrž prej umrl kot dozorel. Na tihem je seveda domišljav in gosposki, iz njega žari ponižen ponos. - In tako mu domišljija ne pride do konca. - Kako, na kakšen skrivnosten način obstaja tisoč let v tem telesu? se sprašuje in obupuje, ker nima pojma, kako. Koliko letnih časov (štiri tisoč!) tiči v njem, koliko plazov je v tisoč zimah zgrmelo po prepadnih višinah naokrog, koliko ptičev se je v tisoč pomladih poženo v njegovih vejah, koliko se jih je izleglo, kakšen velikanski kup obletelega zlata bi ležal pod njim, če bi se vse iglice iz tisoč jeseni znašle naenkrat na istem kupu! V dolini bi bilo kaj takega nemogoče; tu pa sem lepo sedel, v tem gorskem pribežališču, in se čudil, da se lahko zgodi tudi kaj takega; da obstajajo refugiji tudi za drevesa. Bil sem nebogljen in slovesen hkrati, tudi otročji, priznam. - Dokler me ni začejala preganjati uboga misel, da je dan kratek, pot na Vršič in potem še v Kranjsko Goro dolga - posebno, ker je bila videti trda od zime.

Poslovil sem se od macesna in ker s snegom ni bilo tako hudo, bil je ljubezno pomrznjen, lepo je držal stopinjo, sem skočil spotoma še na Sleme; mislil sem, da ne bo prav veliko ljudi - pa jih je bilo kot smeti. Zato sem hitro zginil, čeprav ni bilo slabo in je tudi sonce kar dobro pripekalo. Vso pot, do doma, in potem še nekaj dni me je spremljala svetla samota starega macesna.